

Bemærkninger til lovforslaget

Ifølge lov nr. 572 af 27. oktober 1982 om begrænsning af løn under sygdom kan lønfradraget som følge af en karensdag maksimalt andrage 8 timers løn.

En tilsvarende begrænsning er ikke medtaget i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. Det vil sige, at en lønmodtager, som er berettiget til dagpenge under sygdom, kan risikere et dagpengefradrag på op til 24 timer som følge af karensdagen.

Dette finder forslagsstillerne uacceptabelt, men heller ikke regeringen er tilsyneladende tilfreds med denne tingenes tilstand.

I besvarelse af et spørgsmål fra folketingets socialudvalg (alm. del, nr. 29, folketingsåret 1983-84, 2. samling) har den daværende socialminister forklaret årsagen således:

»Når man i dagpengeloven ikke finder en tilsvarende begrænsning, skyldes det, at man ved udarbejdelsen af forslaget til karensdagsregler, jfr. lov nr. 572 af 27. oktober 1982, ikke fandt, at der var grundlag for at bryde dagpengelovens princip ved at indføre særlige regler for beregningen af dagpengefradraget for 1. fraværsdag, herunder et højestebeløb, idet man antog, at de gældende beregningsregler i dagpengelovens §§ 9 og 10 ville være fyldestgørende i denne relation. Forudsætningen for denne opfattelse var, at lønmodtagere normalt er beskæftiget 8 timer daglig i en 5 dages arbejdsuge.«

Denne forudsætning er imidlertid ikke altid til stede. Især inden for sundhedssektoren er der eksempler på arbejdsuger, som afviger herfra, og der foreligger faktisk eksempler på arbejdsuger à 2-3 dage med hver 24 timers arbejde (eventuelt med en grad af rådighedsvagt).

Dette er da også ved flere lejligheder erkendt af såvel den nuværende som den tidligere socialminister, senest den 7. november 1984 ved besvarelse af spørgsmål nr. S 207 fra medlem af folketinget Jørgen Lenger (Folketingstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 1502 ff).

Socialministeren har imidlertid ønsket at udsætte en løsning på problemet, indtil lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel alligevel skal revideres, og hun har i øvrigt henholdt sig til, at problemerne kun opstår for en begrænset persongruppe.

Forslagsstillerne finder, at forskelsbehandlingen er helt urimelig, og at det har mindre interesse, hvorvidt få eller mange rammes af den manglende begrænsning af dagpengefradraget. De pågældende får næppe større forståelse for forskelsbehandlingen af den grund.

Derfor foreslås dagpengefradraget maksimeret til 8 timer, og forslagsstillerne finder, at forskelsbehandlingen i øvrigt er så urimelig, at det vil være uforsvarligt over for den persongruppe, som bliver rant, hvis de skal afvente en revision af en række bestemmelser i loven, som måske end ikke vedrører dem.

Lovforslaget har derfor til hensigt at afbøde en virkning af karensdagen, som er så urimelig, at end ikke regeringen har villet forsvare den. Dette indebærer imidlertid ikke, at forslagsstillerne med en vedtagelse af dette lovforslag i øvrigt finder karensdagen acceptabel. Tværtimod ville en fuldstændig afskaffelse af karensdagen være den eneste løsning på såvel dette som mange andre problemer. Da der imidlertid næppe vil kunne opnås flertal herfor, ønsker forslagsstillerne i det mindste at begrænse karensdagens uheldige virkninger.